

מסורת הש"ס

א) מנחות ד: דים פ"ד מ"ב (מכילתא בא פ"רא, ג) פסחים עג: ע"ן שס, א) מנחות דג, ב) ז' ונתיקא ז', א) זבחים ד: וס"ג, ו) לקמן ד: מנחות ג, א) לקמן ד"ה, ח) ע"ן בליקוט'ס לקמן לא, ט) פסחים סד, י) ז"ע דלקמן בגמלא רח"ה לייק' כן ממלת כשרין ודמי דילמא סא כדלמא כו' ואי' מפסול'ס יוכל לתמוע ג"כ:

גליון הש"ס

פתינ' חזין מן הפסח, ע"ין מנחות דף מה ע"ב תוס' ד"ה כנשי' וכן משמע ק"ל מרש"י (דק"ס), תוס' ד"ה כל ובר' ובפ' המפקיד פ"רש"י, ע"ין לקמן דף ד' ע"ב תוס' ד"ה תמננה דמא חמ' ע"ב רש"י ד"ה כזן שזמן ובמנחה דף ב ע"ב רש"י ד"ה אכל ממנשה דמניננא ובפסחים דף כג ע"א תוס' ד"ה ר"מ סבר ויכולין דף טז ע"א תוס' ד"ה אלא וזכיה:

שינויי נוסחאות

א) מיתוב שלא ע"ו לתא' כמכני היר, וכן לתא' מנחות ב' ע"א, וכן משמע ק"ל מרש"י (דק"ס), ועי' אוח כב: א) מיתוב פסול שלא לשמו' מתקנות, שאק"ן מן הלכך (ד"ב), אכל כמנשי' הכי מדפס וז"כ בשעמ"ק ובדפ"ז ד"ה הפסח: א) בגמ' סג' א) מיימי רק סוף' דקדק' בוד' ובידו לה: ד' ד' כ"י כלא' ספ"ד ומס"ד לשם גבוה: ח) י"א וברחמי פליגי בגבוה ונמוך או כשרין ולא ע"ו קאמר ובגמזך הוא דפליגי (ג'גון: וע"פ דק"ס: א) י"א י"א אס' יד' לברא (ד"ב), א) ל' ובידא אחריה (כ"ה): א) לבני גר' לישנא, והיא כהיא (אחת עשר ע"ב: א) גמ' ז' ובחלה, וי"ל כולה ממני' דק' פירקין (ד"ב): א) גמ' טקף דמיא דשלא לשמן דמנשי' דקתי' אלא שלא ע"ו, אבל תוך וכו': א) הניסל'ס פלפנינו מתקנות ומנומרה, ועי"ן ז"ק ח"ג וס'א מפרשים, וז"י טק"ף ולחבי' גמי פריך בפירקין כו' מנא לן דהא מיימי בתן וכו'. והמפרשים נתקשו ג"ו, א) אמנם כספר טק"ף' מכא' שיהא הניסל'ס הנוטה עש"ב: א) ז"ל לשם (באח"ס: א) י"ז ז"ל ארבעה, דהא לשוני' נעלים לא תיך' הקטא (ד"ב): א) אימוריו (ד"ה): א) י"ז משה דשריני' בעלים (א) לא שייך כו', והס'א נתקח (ד"ב) בשם ס"י: א) בשעתה בעבודה הראויה לה לאותה מחשבה (ג') תוס' סוף פס"ב קמון ד' ע"ב: א) נדפס בגליון י"א בגמזך (וכ"ה בד"ה: וי"ל לרש"י: א) אין תיך' להגות משמע וכו' כשנתיבתי' (תוס' א: א) ז"ל בשעמ"ק (ד"ב): א) כ"י בפרק ג' ולי', וי"ל דחולין מקומות' כן בתיק' התכלת: א) כ"ה הני' כמ"א מנחות. ולפנינו לתא': א) י"א כיון דרתי' כשלמים (כ"ה): א) כמ"א י"ב ונתיב' גמ' מאי אלא, ועי' לעיל אוח' א':

ליקוטים

א"א' שלא ע"ו לבקלי'ס, ד"ל הרמב"ם בפ"ה המנחה, ד"ל שמואל בליקו' תבין שאינו מדבר אלא על קמנות' שיש להן בעלי' דרונים אקמנת' בגמז' הציבור אין פוסלת אותן שחיטה שלא לשמן, שכך אמרו ד"ל קרבנות הציבור סבין מושבות' לכמות' שהן. כנ"ל. ותמוה לי, הא להודא' מבואר בסוגין דף ד' ע"א דשריני' קודש' ישנו בביבור כבחידי אלא דשריני' בעלי' לא שייך בקרבן ציבורי דכול'ס בעלי'ס, וכל'ס נכרי'ס לא פוסל' דבעיני' תביון ויביון' דיהיה. וכן פ' ה'הב"ם פ"ט' מפסחי'ס, ועי' במהרש"א ביצה דף ב' ע"ב ד"ה בפירש"י, ונקט גמי בפשוטו דבקרבן ציבור אין בו כ"י שלא לשמן, ובמחכ"ז אינו

בַּל הַזִּנְחִים שֶׁנִּזְנְחוּ שֶׁלֹּא לָשֵׁמן. שֶׁנִּשְׁחַט עוֹלָה לֹשֶׁם שְׁלָמִים: **כָּשִׂים**. לִזְרוֹק דָּמָן וּלְהַקְטִיר אֵימֹרוּיֶהּס וּלְאֲכֹוֹל אֹת הַנֶּאֱכָלִין אַע"פ שֶׁמִּזְנוֹתָן לִשְׁחֹטָן לָשֵׁמן כְּדִילֵךְ בִּגְמֵ' [ד.]: **אֵלָּא שֶׁלֹּא עָלוּ וְכו'**. וְרִיךְ לְהַבִּיא אַחֵר לְחֻבְצוֹ אוֹ לְגַדְרוֹ וּשְׁחַטְנוּ לָשֶׁמוֹ: **חוֹץ מִן הַפֶּסַח**

והטעמא. שהן פסולין לגמרי ויליף לה בגמ' [א.]: **הפסח בזמנו**. [פסולין ב] שלא לשמו כל זמן שחיטתו דהיינו מחלות היום של ערב פסח עד הערב אבל קודם לכן ואחר מכלא קיימא לן (לקמן דף א:) דפסח בשאר ימות השנה [שלמים] הוא וכל דינו כשלמים ואמרין לעיל דשאר זכחים כשרין שלא לשמן ובגמ' [ס.]: יליף לה מקראי: **אף האשם**. כדמפרש טעמא ואולי: **הנשחטין לשם פסח**. כל שאר זכחים שנזנחו צ"ד צניסן לשם פסח או שנזנחו לשם חטאת בכל זמן פסולין כי הרי דליניהו פסולין לשם אחרים. ובגמרא [א.]: יליף טעמא דאחרים לשם פסח בצרייתא: **שמעון אחי עזריה**. על שם שְׁעוּרִיה עסק כפרקמטיא וסיפק לזרכי שמעון אחיו בשעה שהיה עוסק בתורה והתנו ציניהן שיהא חלק לעזריה כשכר תלמודו של שמעון כדאמרין' בטוטה (דף כא.) אס יתן איש את כל הון צימו וגו' [א] [שה"ש ח] לא כשמעון אחי עזריה לפיכך נקרא על שמו שלמד על ידו: **שחטן**. לשאר זכמים ה' לשם גבוה מהן כשרין כדמפרש ואיל. ובגמרא (לקמן דף יא): **יליף לה ומפרש להאי כשרין אי כשרין** [ועלון] קאמר ובתרתיה [פליגי אי כשרין ולא ע"ו קאמר ובגזוזה ובגמזך לגמרי: כזור ומעשר בהמה נמוכין משלמים כדאמרין צ"פ כל התדיר [א] הניסל'ס פלפנינו מתקנות ומנומרה, ועי"ן ז"ק ח"ג וס'א מפרשים, וז"י טק"ף ולחבי' גמי פריך בפירקין כו' מנא לן דהא מיימי בתן וכו'. והמפרשים נתקשו ג"ו, א) אמנם כספר טק"ף' מכא' שיהא הניסל'ס הנוטה עש"ב: א) ז"ל לשם (באח"ס: א) י"ז ז"ל ארבעה, דהא לשוני' נעלים לא תיך' הקטא (ד"ב): א) אימוריו (ד"ה): א) י"ז משה דשריני' בעלים (א) לא שייך כו', והס'א נתקח (ד"ב) בשם ס"י: א) בשעתה בעבודה הראויה לה לאותה מחשבה

(ג') תוס' סוף פס"ב קמון ד' ע"ב: א) נדפס בגליון י"א בגמזך (וכ"ה בד"ה: וי"ל לרש"י: א) אין תיך' להגות משמע וכו' כשנתיבתי' (תוס' א: א) ז"ל בשעמ"ק (ד"ב): א) כ"י בפרק ג' ולי', וי"ל דחולין מקומות' כן בתיק' התכלת: א) כ"ה הני' כמ"א מנחות. ולפנינו לתא': א) י"א כיון דרתי' כשלמים (כ"ה): א) כמ"א י"ב ונתיב' גמ' מאי אלא, ועי' לעיל אוח' א': **בַּל הַזִּנְחִים שֶׁנִּזְנְחוּ שֶׁלֹּא לָשֵׁמן**. שֶׁנִּשְׁחַט עוֹלָה לֹשֶׁם שְׁלָמִים: **כָּשִׂים**. לִזְרוֹק דָּמָן וּלְהַקְטִיר אֵימֹרוּיֶהּס וּלְאֲכֹוֹל אֹת הַנֶּאֱכָלִין אַע"פ שֶׁמִּזְנוֹתָן לִשְׁחֹטָן לָשֵׁמן כְּדִילֵךְ בִּגְמֵ' [ד.]: **אֵלָּא שֶׁלֹּא עָלוּ וְכו'**. וְרִיךְ לְהַבִּיא אַחֵר לְחֻבְצוֹ אוֹ לְגַדְרוֹ וּשְׁחַטְנוּ לָשֶׁמוֹ: **חוֹץ מִן הַפֶּסַח** ^אוְהַחֲטָאֹת הַפֶּסַח בּוֹזְמוֹ וְהַחֲטָאֹת בְּכָל זְמוֹן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר אִךְ הָאֵשֶׁם הַפֶּסַח בּוֹזְמוֹ וְהַחֲטָאֹת וְהָאֵשֶׁם בְּכָל זְמוֹן אִמֵּר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַחֲטָאֹת בָּאָה עַל חֲטָא וְהָאֵשֶׁם בָּא עַל חֲטָא מִזֶּה חֲטָאֹת פְּסוּלָה שְׁלֹא לִשְׁמָה אִךְ הָאֵשֶׁם פְּסוּל שְׁלֹא לִשְׁמוֹ ^בוְיוֹסִי בֶן חוּנִי אֹמֵר הַנִּשְׁחַטִּין לָשֵׁם פֶּסַח וּלְשֵׁם חֲטָאֹת פְּסוּלִין שִׁמְעוֹן אַחִי עֶזְרִיָּה אֹמֵר שִׁחְטִין לָשֵׁם גְּבוּה מִזֶּה כָּשִׂרִין לָשֵׁם נִמּוֹךְ מִזֶּה פְּסוּלִין כִּיצַד קֹדֶשִׁי קֹדֶשִׁים שִׁשְׁחַטִּין לָשֵׁם קֹדֶשִׁים קָלִים פְּסוּלִין קֹדֶשִׁים קָלִים שִׁשְׁחַטִּין לָשֵׁם קֹדֶשִׁים קֹדֶשִׁים כָּשִׂרִין הַבְּכוֹר וְהַמְעִשֶׂר שִׁשְׁחַטִּין לָשֵׁם שְׁלָמִים כָּשִׂרִין שְׁלָמִים שִׁשְׁחַטִּין לָשֵׁם בְּכוֹר וּלְשֵׁם מְעִשֶׂר פְּסוּלִין: **גְּבו'** ^אלְמָה לִּי לְמִיתָנָא אֵלָּא שְׁלֹא עָלוּ] ^אלִיתָנִי וְלֹא עָלוּ לְבַעֲלִים לָשֵׁם חוֹבֵהָ הָא קְב"ל לְבַעֲלִים הוּא דְלֹא עָלוּ לָשֵׁם חוֹבֵהָ אֲבָל בְּקִדְוִשְׁתִּיהוּ קִיּוּמוֹ וְאִסּוּר לִשְׁנוּיִ בְּהוּ וּבְדִרְבָּא ^בדָּאמֵר רַבִּא יְעוּלָה שִׁשְׁחַטְהָ שְׁלֹא לִשְׁמָה אִסּוּר לִזְרוֹק דְּמָה וְלִשְׁמָה ^גאִיבַעֲיַת אִימָא סְבָרָא אִיבַעֲיַת אִימָא קָרָא אִיבַעֲיַת אִימָא סְבָרָא מִשּׁוּם דִּשְׁנִי בָּה כָּל הַנִּי לִישְׁנִי בָּה וְלִיזִיל אִיבַעֲיַת אִימָא קָרָא יִמּוּצָא שְׁפַתִּךְ תִּשְׁמּוֹר וְעִשִׂית כְּאִשֶּׁר נִגְדַת לָהּ אֱלֹהֶיךָ נִגְדָּה וְגו' ^דהָאִי נִגְדָּה

דַּךְ קָרָה: **הָא קמ"ל**. שאין בהם שום ירידה אלא אותה לבדו א: **אכל בקדושיהיו קיימי ואסור לשנויי בהו**. מו שינויא אחרינא לעצוד א: אחת משאר עבודות לכתמילה שלא לשמה מיהו אס עבר ושניה כשר: **משום דשני צה**. חדא זימנא לישני בה כל הני ויזיל נדר

שאר חמשה א: **דברים יא** דבצים כמו בהקטרה ומיהו הא לא מצינן למילף מהיקישא דנימא ולא ע"ו לשם חובה ואינה מרלה בכל (מקוס) הנך ו' **דברים ד**ההוא קרא כתיב בהקטרת אימורים ^א והוא ענינו שלא הוקטרו אימורים א: כשר ולקמן [דף מו: א] דמיימי קרא לשם זבח דהיינו שינוי קודש לא מיימי נמי קרא לשם זבח דהיינו שינוי בעלים ^א לרשם דהנהו א: ו' **דברים יא** שייך לפרש בשעת הקטרה דבשעת הקטרה לא משכחת לשם זובה דשינוי בעלים לימיה אלא בשוחט ע"מ לזרוק או מקבל ומוליך ע"מ מוקבל דמוכח בפירקין [ולקמן דף י.] ובשעת הקטרה כבר מוזק הדם ואס כן מהיכא מימי הקטרה לשם זובה דזההוא קרא לעולה אשה ריח ניחוח לא כתיב ומעבודת דס לא אחי דעבודת דס גופיה לימיה אלא בע"מ לזרוק כדפרישית והשתא וציחה לשם ששה דברים והקטרה לשם חמשה אי נמי הא דקאמר וציחה לשם ששה דברים לא שחיבב בשעת שחיטה לשם ו' דברים אלא כלומר הוצח נעשה לשם ו' דברים וכל אחת בשעתה א: ^א * **וצפ'** המפקיד (צ"מ דף מ: א) פירשתי הא דמחשבה פוסלת בקדשים אי צדיבור הוצח נעשה [שלן] לשמה או אפילו במחשבה ^א: **הפסח בזמנו**. אכל שלא בזמנו לא ואפי' שוחטו על עולה ואפילו למ"ד ^א צעי עקירה מ"מ הוי שלמים כדדרשינן ואס מן האלן קרבנו לוצח שלמים כל דשחיט ליה שלמים ליהוי לקמן בפירקין (דף ס: א) **ההטאות באה עץ חטא והאשם בא עץ החטא**. איכא חטאת ואשם נמי דלין צלין על חטא כגון חטאת וילדת ואשם מזורע אלא משום דרובא אמו על חטא משוי להו אהדדי: **לרשם** גבוה מהו ^א שייך לפרש בשעת הקטרה דבשעת הקטרה לא משכחת ופליגי בתרמי או כשריין ואין מצינן ולא פליגי אלא צחדא [משמע דלא מספקא אלא צחדא] כגון בגזוזה א: **אכל צנמוך פשיטא ליה דפסולין** לגמרי קאמר ותימא מנא ליה דילמא פסול ולא ע"ו קאמר דאשכחן [בצרייתא] כי האי גוונא דמינא לקמן (דף ד.) שלמים ששחטן לשם את קדשי צני שראל אשר ירימו כמזור [מהסן] אין מתחללין צנמוך מהס מתחללין וחילול משמע פסול גמור ואע"ג דדרשינן בגמרא (לקמן ג:) **קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים** ולא מיפסלו שאר קדשים שלא לשמן מכל מקום שייך צהן חילול משום פסח וחטאת דמיפסלו ועוד יש לדקדק מגופה דמתניתין הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשריין משום דהוי לשם גבוה דאי לשם נמוך מיפסלי והיינו לענין פסול גמור דצבור וצמעשר לא שייך לא עלו לבעלים דהוי חובה ^א:

ואסור לשנויי. יש מקומות שהנא [איןן] מושא לאשמענין חידוש זה ובפרק יט [התכלת (מנחות דף מה:) גבי שאר שלמי מזיר וגבי אשם מזיר ואשם מזורע דקמתי כשריין ולא ע"ו ולא קמתי אלא: קרי יאה נדר וקרי יאה נגדבה]. משמע הכא דכל היכא דכתיב נדר נדר דוקא נדבה נדבה דוקא וכן בפרק קמא דר"ה (דף ו.) לענין כל תאחר ואפילו לר"מ צפ"ק דחולין (דף ג.) דדריש טוב אשר לא תדור טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר אלמא קרי לנדבה נדר שאני הכא דדריש מדשני קרא צדיצויה א"י צחולין דריש דכיון דחייש קרא לתקלה לא שנה נדר לא שנה נדבה דבתרייהו איכא לתימא אי נמי משום דנדר נפקא לן מקרא דכי תחדל לגדור ש"מ דטוב אשר לא תדור לנדבה תאמ:

כן (תוס' דק"א: א) **אמר ר' אליעזר החטאת בא על חטא** כו' נלע"ד אנפ"י שלא מצאתי גילוי מפורש, דאפילו ר"א לא קאמר אלא באשם הבא על דמיא וטא דומיא דחטאת, אבל אשם תלוי שאינו בא על דמיא חטא מודה ר"א דכשר אלא שלא ע"ו לבעלים כשאר קרבנות. ומהני כיו לבאר דהו הארין בהא מילתא דאמר ר"א החטאת בא וכו' והאשם בא וכו' (תפי' דות. קנולו): **ואסור לשנויי בהו**. פירש"י [בריש מתנות] שינוי אחר כגון אם קצצה שלא לשמה אסור לתת קומץ בכלי שלא לשמה. נראה מתוך לשונו דדוקא בעבודה אחת קאמר דאסור לשנויי בה אבל באותה עבודה שחבב נעשית שלא לשמה לא. דאע"ג דלבעלים הפסלא דלא עלתה מי"מ שאר כבודות דעבדי כבר לשמה קיימי הלכך אסור לשנויי בהו אבל באותה עבודה שכבר נעשית שלא לשמה לא (ותימנן לכנ"פ' ריש מנחות): **דאמר רבא** עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה, וסתמי כוונתה דייקא, וכל שכן במחלילא אסור לשחוט שלא לשמה, מעתה אין יחא נאמן לומר ששחט פסח זה ואי פירשו בהיריאתו שאמור ששחטו שלא לשמה במכתיב ובקרי, אחמה האין נאמן, דאמר רבא רפי"ק דובחיים עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה, דאין נראה כלל לומר כגון שאמור שסבור היה שמוות לשחוט פסח שלא לשמה. אלא נראה כענין דפי' הברייאת בטוטה, באומר כסבור הייתי [שהוא] שלמים ושחטיוו לשם שלמים, אגב דטריד אוחילי לו, כהואי דפי' אלו דברים נפסחים, וקסברי הני גנאי דברייאת ח"ק י"י יהודה דעקירה כבעות הוי עקירה ב' (אור זרוע ס' פסחים פ"י רגז ועש"י): **אי בנית אימא קרא בו'**. חזימה כיון דאיכא סברא למא לי קרא דכחי פורץ בפרק ב' דברכות (דף כב ע"א) גבי הא דאמר רב הונא מנין להפה שאסר הוא הפה שהייר למא לי קרא סברא הוא הוא אסרה הוא שרי לה. ויש לחלק דיש דברים שאין הסברא פשוטה כל כך בצרך הפסוק להשיענינו הסברא (תוס' שם טו ע"ב):

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

ב.

א א מ"י פט"ו מה'ל פסח"מ ה"א סמנ לאון שלו:
ב מ"י שס והלכה יא ופ"ד מל' קרנן פסח הלכה א':
ג מ"י הלכות פסח"מ שס הלכה א והלכה ד':
ב ד מ"י שס הלכה ג':

תורה אור השלם

1. מוציא שפתיך תשובר ונשית פאשר נדרת' לידוה אלוהי' נדבה אשר דברת בפירי:
דברים כג, כד

מוסף רש"י

חרין מן הפסח. דלמיז זנח פסח הוא ששהא וצימותו לשם פסח, וזכתיז הוא למעטיז נשחט שלא לשמו (פסחים טו.) והחטאת. וטעמא משום דכתיב בשחיטה חטאת היא מיעוטא. היא ולא הנשחטת שלא לשמה (טו טו.) רבי אליעזר אומר אף האשם. כל נדריז של ר"א היה עושה אשם חטאת לכל דבר שנאמר חטאת האשם, וכן גבי שלא לשמו וכן גבי הנשחטת עומק דמה לפנים מחטאת וצומא (שם טו.) למה לי למיחגי אלא. בירש מנחות פירש"י דלמקמי אלא משמע דכל דניה כמנהא כשרה אלא זו נלכד היא נדרבה. בממיה וסא נדר הוא דלמיז כלשר נדרת' (מנחות ט:)

שיטה מקובצת

(כתב ד')

הדרושם וישותח הראשונים שקבען רבתי ורב בצלאל אשכנזי ו"ל וכתבן על גליון הש"ם שלו דפוס ווינציא רפ"ב [ובתוספת מרובה מתבביר ד' אחרים מבתי מדרשו של הרב"א ו"ל]

א"א' שלא ע"ו ב'ו, וצריך להביא אחר לחבצו או לגדור דסרי כקונטרס. ודוקא נדר שוא חייב בלחמיוז אכל נדבה אס שחט שלא לשמה אין תיך' להביא אחר דהא אפילו אס נאכד אינו חייב בלחמיוז (תוס' הרי"ם:) **הפסח** בזמנו. פסול שלא לשמו כל זמן שחטתו דהיינו מחלות היום של ערב פסח עד הערב. אבל קודש זמנו ואחר מתי קי"ל דהוי אשם דפסח בשאר ימות השנה שלמים הוי וכל דיע כשלמים ואי' כי שחטנו נמי לשם עולה או לשם קדשן אחר כשר הוא ודעי' א) כשלמים כדקיי"ל כל הניסוחים שנזכרו שלא לשמן כשרים, ומ"מ קודש זמנו ולאחר זמנו אינם שוים, דלמר זמנו לא צעי עקירה ואפילו שחטנו פסח, כבר ואפילו שחטנו לשם פסח בפירות כשר ושלמים לשם פסח שקשתי כדקרינן מתמכת חולין בפרק השוחט דף ג' א) אכל קודש זמנו אשם שחטנו פסול כיון דשחטתו לשם פסח קאי, לכן צעי עקירה שיעקרטו בפירות משם פסח תאמר. ואי' אי' תמא אריא פסח מומט דפסול שלא לשמו, אפילו קודש זמנו נמי דהא אס שחטין קודש זמנו לשם פסח או שחטתו נמי פסול אע"ג דדעתי להיות שלמים, וי"ל דהסם לאו משום דלא לשמו הוא דמיפסל אלא משום דקודש זמנו שס פסח ע"ו לגמרי כיון דלפסח קאי וכו' שחטי ליה לשם פסח, או סתמא וי"ל פסח ששחטו קודש תולת דמיפסל משום דצין הערכים אחר רמנא ושנה המיוז לעכז דיו כפרתס הדחוס הוי לשם (ס' מות יא.) וחד בפרשת ויעשו בני ישראל את הפסח נתעונו (ומכר' ט. א.) ואע"ג דאיכא קריא בגמרא נמי דקודש זמנו אי ש' שלמים, היינו דוקא ע"י עקירה כדריש ליה בגמרא (לקמן דף ט: א) ע"י כלל וטעו וכלל, ואף למאי דמסקין לנח ריבואא הוא מ"מ משמע' לשמו כמו שאפירש בגמרא בעו"ה, והילכך קודש זמנו לעולם שס פסח ע"ו עד דעקי ליה שס פסח לשם שלמים ולכן מיפסל פסח אס או סתמא מטעם פסח ששחטו קודש תולת דסרי' רש"י (שם ד"ס כפא' ויית' הסה,) אכל שחטו לאחר הפסח (לשם פסח) הוי שלמים כיון דנפק ליה משם פסח, ואפילו שחטו לשם עולה דשחטתו הוי שלא לשמו אפיה כבר

(ד')מיהו דהוי אכזים דכשרין שלא לשמן. ו[א]ת' משכחת שלא לשמו פסול כפסח אלא מומט דוקא. ותעד דפסח ששחט קודש זמנו לשם פסח לאו משום שטי קודש הוא דמיפסל דהא נמי אס שחטו סתמא פסול. וכל אכזים דפסולין משום שטי קודש כששחטן לא לשמן אס שחטן סתמא כשרים כדמוכח בגמרא (תוס' סוף:) לפי' לי' לשימא א"א: א) כלומר מתמט שיש צ' כפיות אחר שלא פירש (תוס' סוף:) **אבל** בקדושתיהו קרימי' פי' בשם קדושה לאשנה דענין שס השלסן עליהס ואסור לשנויי בהו כס מכלא ויליף (תוס' סוף:)

שיחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה. תניא בתוספתא דפסחים השוחט את הפסח על בני חבורה ואמר שלא לשמו שחטיו, שורת הדין אינו נאמן, ו' יהודה אומר עד שלא יתחילו בו נאמן, ומשיתחיל בו אין נאמן. ואע"ג דלא אתבירי לו פי' יתחילו ולא יתחילו אם התחלת אכילה או התחלת זריקה, מי"מ הא קתי' בהויא לר' יהודה דקדור שיתחילו נאמן. ואי פירשו בהיריאתו שאמור ששחטו שלא לשמה במכתיב ובקרי, אחמה האין נאמן, דאמר רבא רפי"ק דובחיים עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה, מעתה אין יחא נאמן לומר ששחט פסח זה ואי פירשו בהיריאתו שאמור ששחטו שלא לשמה, אגב דטריד אוחילי לו, כהואי דפי' אלו דברים נפסחים, וקסברי הני גנאי דברייאת ח"ק י"י יהודה דעקירה כבעות הוי עקירה ב' (אור זרוע ס' פסחים פ"י רגז ועש"י): **אי בנית אימא קרא בו'**. חזימה כיון דאיכא סברא למא לי קרא דכחי פורץ בפרק ב' דברכות (דף כב ע"א) גבי הא